Сребреница и Страсна седмица

Пише: Александар Павић
уторак, 30 март 2010 11:28

Све се одвија по плану. Наравно, у паралелама мора бити и одступања – у мери у којој је и међу нама било одступања – али кључне паралеле је немогуће не уочити. Дакле, прво је, на дан Св. архиђакона Стефана од стране београдског фарисејског првосвештеника бачен први камен на српску државу која Првомученика и слави. Та, најмлађа српска држава је већ неко време изложена фарисејском суду, и његовим лажним сведоцима и сведочењима, који треба да докажу њену „кривицу“ – која је већ унапред одређена. Зато и међународни и београдски фарисеји све време бацају камење на њу, још док разна лажна „суђења“ трају. Штавише, они и не дозвољавају да се право суђење и организује и сви докази изнесу. Јер, по речима фарисеја, „шта ће нама више доказа, када они хуле“, тј. када се усуђују да се супротставе законицима, који су својим тумачењима онај истински закон окренули наопачке и изнели своје ситне, бедне, „људске“ истине. Али и под кишом камења – и из руку које би требало да су братске – истински синови и кћери државе која слави првог Свештеномученика ипак настављају да воле, говорећи, „не урачунај им гријех овај“. Јер, они воле Србију не само више него што она себе тренутно воли, већ и више него што она тренутно заслужује. Али то могу само они који воле вечну Србију.

Онда су наступиле седмице Часног поста, где су сви – али баш сви који су ову последњу рунду каменовања покренули – имали прилике да чују и прочитају истину, да о њој расправљају, да постављају и сувисла и несувисла питања. Многим безазленима - тј. онима који тренутно немају власт у рукама – су се очи отвориле, или додатно разбистриле – али не и онима којима то није дато, којима су срца отврдла, којима су дате очи да не виде и уши да не чују, „да не би били исцељени“. И тако, оглушујући се на изложене истине, управо ти отврдлога срца, и очију које не виде и ушију које не чују, изабраше дан најсвежијег страдања сопственог народа – 24. март – да, преко пророчице чије су очи (очигледно и даље) упрте у Вавилон – објаве своју чврсту, непоколебљиву намеру да истрају на свом путу заблуде и неистине – и коначно понизе и разапну праву, још потпуно неоткривену истину, и то баш током недеље страдања, током Страсне седмице. Каква част за ову истину – немерљиво ситну честицу од праслике оне праве Истине – али ипак честицу! Иначе не би била изложена каменовању, ругању и понижавању скупштинског синедриона баш у ове дане.

Штавише, и овде се нуди прилика за лажно умиривање савести, за пилатовско прање руку, у виду „друге декларације“, која ће пуким, сувим речима које ће истог трена однети ветар, јер су без икаквог дела и дејства, „осудити злочине почињене над српским народом“. Као да ће ико на то обратити пажњу, као да ће наручиоце оне „прве“, најбитније по неистину, декларације о „осуди (недоказнаог) геноцида“, то уопште погодити, или ублажити њихове намере са оном првом, којом ће додатно појачати

каменовање славитеља Св. архиђакона Стефана са друте стране Дрине? Као да они нису оно камено тло на које чак може и да падне семе истине, али на којем се никад не може запатити?

Ти који инсистирају на тој, пилатовској декларацији, да би опрали своје руке од саучесништва у оној првој, која удара непосредно на истину и правду – управо ће тако бити и запамћени, као Пилатови баштиници. Нека се не заваравају. Њихов удео није у правди и истини, већ са онима који је каменују највећом могућом жестином. То никаква пилатовска „друга декларација“ неће променити – већ ће их само у том статусу овековечити, заједно са осталим беззаконицима.

Дакле, по речима Вукашина клепачког, упућених усташи који га је, комад по комад, систематски касапио – „само ти синко ради свој посао“. Полудео је тај усташа на крају, као што ће полудети и ови који сада чине неправду. Уосталом, речено је да, оном кога жели да уништи, Бог прво одузме памет. Знак да се декларација о Сребреници расправља – без истинске расправе! – и доноси у Страсну седмицу је знак за оне који знакове умеју да читају. Али – не треба се умислити. Дакле, после невине смрти, мора доћи до васкрсења – али само за оне достојне покајања и исцељења. То у сваком случају не важи за ове који ће гласати ЗА – били они за „другу декларацију“ или за још жешће каменовање истине и правде. Њихова имена биће написана у књизи срама. А избрисана из неких других, неупоредиво важнијих. И ни Дунав ни Јордан их неће опрати.